

vai, pakārtoti,

- nodot lietu atpakaļ Vispārējā tiesā jaunai izskatīšanai un atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem pirmajā un apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa ir atcēlusi Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2017/763 (2017. gada 2. maijs), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts konkrēta Korejas Republikas izcelsmes vieglā termopapīra importam ⁽¹⁾, ciktāl tā attiecas uz *Hansol Paper Co. Ltd.*

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza trīs apelācijas sūdzības pamatus.

Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa esot:

- sagrozījusi pierādījumus un nepareizi interpretējusi tiesisko regulējumu, kas piemērojams datiem, uz kuriem Komisijai ir tiesīga balstīties, lai noteiktu eksporta cenu saskaņā ar pamatregulas ⁽²⁾ 2. panta 9. punktu;
- nepareizi interpretējusi pamatregulas 2. panta 1. un 3. punktu saistībā ar normālās vērtības noteikšanu gadījumā, ja nav pārdevumu pašmāju tirgū, un
- nepareizi interpretējusi pamatregulas 3. pantu, nosakot samazinājuma starpību gadījumā, ja eksports uz Savienību tiek veikts, izmantojot saistītos uzņēmumus.

⁽¹⁾ OV 2017, L 114, 3. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.).

Prasība, kas celta 2020. gada 24. jūnijā – Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-278/20)

(2020/C 271/40)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: I. Martínez del Peral, J. Baquero Cruz, P.J.O. Van Nuffel)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasījumi

- atzīt, ka, pieņemot un atstājot spēkā Likuma 40/2015 32. panta 3.–6. punktu un 34. panta 1. punkta otro daļu un Likuma 39/2015 67. panta 1. punkta trešo daļu, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no efektivitātes un līdzvērtības principiem, kuri ierobežo dalībvalstu autonomiju tad, kad tās nosaka materiāltiesiskos un formas nosacījumus savai atbildībai par kaitējumu, kas privātpersonām nodarīts Savienības tiesību pārkāpuma rezultātā;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība par valsts pienākumu neizpildi, kas iesniegta saskaņā ar LESD 258. pantu, attiecas uz *Ley 40/2015, de 1 de octubre de 2015, de Régimen Jurídico del Sector Público* [2015. gada 1. oktobra Likums 40/2015 par publiskā sektora tiesisko regulējumu] 32. panta 3.–6. punktu un 34. panta 1. punkta otro daļu un *Ley 39/2015, de 1 de octubre de 2015, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas* [2015. gada 1. oktobra Likums 39/2015 par publiskās pārvaldes iestāžu vienoto administratīvo procesu] 67. panta 1. punkta trešo daļu.

Ar apstrīdētajām tiesību normām tiesiskais regulējums par likumdevēja valsts atbildību par Savienības tiesību pārkāpumu tika pielāgots regulējumam par likumdevēja darbību rezultātā izdarīto Spānijas Konstitūcijas pārkāpumu, papildinot šo regulējumu ar vairākiem materiāltiesiskiem nosacījumiem.

Abu šo regulējumu un no tiem izrietošo procesuālo prasību pielīdzināšanas rezultāts ir tāds, ka panākt Spānijas likumdevēja izdarīto Savienības tiesību pārkāpumu rezultātā pienākošos atlīdzinājumu ir kļuvis neiespējami vai pārmērīgi grūti; tas savukārt ir pretrunā efektivitātes principam.

Turklāt Savienības tiesību pārkāpuma gadījumā paredzētie papildu materiāltiesiskie nosacījumi ir pretrunā līdzvērtības principam, jo atlīdzinājums par kaitējumu, kas radies, Spānijas likumdevējam pārkāpjot šīs tiesības, ir pakārtots nosacījumiem, kas ir mazāk labvēlīgi nekā nosacījumi, kas ir piemērojami gadījumā, ja kaitējums ir nodarīts Spānijas Konstitūcijas pārkāpuma rezultātā.
